

BURÇE BAHADIR • Şimdi Dönecek Dünya

BURÇE BAHADIR “Modern Zamanlar”, “Bu Aslında Senin Hikâyen”, “Ölmekten Yorulmuşuz”, “Ekran Beyaz Türkler Esmer”, “Refakatçi”, “Köyüm, Okulum ve Yıldızlar” ve “Annemin Savaşı” belgesellerinin metin yazarı, yapımcı ve yönetmeni. 2008 yılında “Modern Zamanlar” radyo-belgesel programı Türkiye Gazeteciler Cemiyeti Sedat Simavi Ödülleri jürisince övgüye değer bulundu. 2016 tarihli “Refakatçi” adlı televizyon-belgesel programı ise TGC Sedat Simavi En İyi Televizyon Belgeseli Ödülü’ne ve 12. Boston Türk Belgesel ve Kısa Film Yarışması’nda belgesel dalı, Mansiyon Ödülü’ne layık görüldü. 2014 yılında *Ölü Kadınlar Memleketi* (Ayizi Kitap), 2022’de *Deliliğe Zarif Bir Giriş* (NotaBene Yayınları) ve 2024’te *Şimdi Dönecek Dünya* (İletişim Yayınları) adlı kitapları yayımlandı. *Deliliğe Zarif Bir Giriş* kitabıyla 33. Haldun Taner Öykü Ödülü’nü kazandı. Öyküleri *Sözcükler*, *Edebiyat Haber*, *Öykü Gazetesi*, *altZine* ve *Ishak Edebiyat* dergilerinde yer aldı.

İletişim Yayınları 3407 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 608

ISBN-13: 978-975-05-3635-9

© 2024 İletişim Yayıncılık A.Ş. / I. BASIM

1. Baskı 2024, İstanbul

EDITÖR Emre Bayın

KAPAK ve KAPAK İLLÜSTRASYONU Seda Mit

UYGULAMA Hüsni Abbas

DÜZELTİ Berkay Üzüm

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

BURÇE BAHADIR

Şimdi Dönecek Dünya

İÇİNDEKİLER

Güneş kızıl doğacak	7
Kıl payı	21
İntiharın vadelisi	33
Gökyüzü ne renk?	41
Gölge	51
Yaşamının tuhaf şartları	59
İkimizdenbaşka kıymetimizibilenmivar	67
Giderayak	79
Halamın uzun misafirliği	85
Aynadaki ben	93
Kızlar söz dinlemezse nasıl dönecek dünya?	99

Güneş kızıl doğacak

Gözlerimi yumup avaz avaz tekrarlıyorum. *Sırtındaki sepetun ben olayım hamali ben olayım ha... sepetunun ipleri keseyi omuzuni keseyi omuzuni keseyi omu.* Böyle birdenbire küt diye durmak o kadar hoşuma gidiyor ki ciğerlerimi şişire şişire bağıyorum, tam sustuğumuz anda ellerimi gazino sahnesindeymişim gibi iki yana açıyorum. Balkonda, babamın dizinde oturmuşum. Bir tutam saçımı parmağına doluyor. Bir anda susuyor. Türkü değiştiriyoruz. Babam, diğer dizine vurarak tempo tutuyor.

Balkondayız. Yazın son günleri. Ankara'nın boğucu sıcağı geldiği gibi gitmiş, ılık bir rüzgâr kalmış bize. Yüzümü, saçlarımı gıdıklıyor. Akşam olmak üzere ama gökyüzü bırakmıyor eğlenceyi, hâlâ masmavi. Masada babamın ıslık çalarak kestiği elma ve armut dilimleri var. Yanında bir kadeh rakı. Benim için bir bardak limonata ve bisküvili pudingli pasta. Pastaya dokunmadım bile. Meyveleri tırtıklamak daha eğlenceli. Her nakarat sonunda küçük bir elma dilimini ağzıma tıkıştırıyor. Ağzım dolu ama şarkıları bensiz bırakmıyorum.

Menşure deduklari kız sen musin, sen musin, kız sen musin sen. Nokta. Bir anda yine susuyorum, yine bir dilim elma. *Âlemün dilindesun, o kadar güzel misun, o kadar güzel misun, o kadar güzel.* Nokta. Bir dilim elma daha. Türkülerini ilkokula yeni başlamış kızına belletmiş nihayet. Kafamı göğsüne dayayıp, gözlerimi balkon demirlerine dikiyorum. Annemle dantellerine benziyor. Yedi yaşına geldim, hâlâ üç adım daha atıp oraya gitmeye iznim yok. Balkona çıkınca ille de babamın bacaklarının dibinde olmalıyım. İkinci kattayız, çok yüksek sayılmaz, yine de demirlerin yanında durur sam, başı dönüyormuş. İğde ağacı kollarını balkonun demirlerine uzatmış, kucaklayacakmış gibi bizi. İğdeler kocaman. Turuncuydu renkleri. Ne ara koyuldu bunlar?

Mahallenin çocukları dışarıda olsa, bunca eğlenceye rağmen fırlayıp ineceğim aşağıya ama kimse yok. Akşam saatlerinde herkes evinde. Bizimki bir de diğer dört apartman aynı bahçeye bakıyor. Sadece iki araba park ediyor bahçeye, geri si bizim. Çocukların. Meclis'in karşısında olduğu için bu binalar, güvende sayılmışız. Yoksa kimse göndermezmiş çocuğunu sokağa, hele bu zamanda sokağa mı çıkılırmış? Millet birbirini boğazlıyormuş dışarda. Neyse ki bizim binaları boyamaya bile gelemiyorlarmış gece. Yoksa bizimkinde de yazılar olurmuş. Ne yazıyorlar diye sordum Semih Dayım'a. Anlattı da anlattı. Bu ailede tek ben dikkatle dinliyordum onu, bir ben akıllıymışım. Dediklerinden sadece DEV-SOL kaldı aklımda. Bu ara en çok devlerle ilgili masalları seviyorum çünkü.

Bizim buralara gelemez ne sağcısı ne solcusu, diyor annem. Anarşikler başka mahallelerde yaşarmış ama biz arabadayken bir gün, ben arkada otururken, annemle babam yine beni hiç dinlemeden kendi aralarında konuşurken, birkaç bina ötemizde birinin boyadığını görmüştüm apartmanın duvarını. Semih Dayım gibi sol eliyle yazıyordu.

Tek başıymdı. Hava kararmıştı, kendisi de kapkaranlık giyinmiş. Biz arabayla geçerken annemle babam fark etmedi onu. Karanlık onu saklamıştı ya da o karanlığı. Başında siyah bir bere vardı. Duvarın kulağı var da yazarken bir yandan fısıldayacakmış gibi aklındakileri, vücudunu duvara yapıştırmıştı. Sirkte gördüğüm tahta bacaklı adam gibi upuzundu bacakları. Bir kedi kadar gergin. Biri gördüğü anda koca bir adımla binaların üstüne zıplayabilirdi. Sol elinde boya fırçası. Yukarıdan aşağıya çektiği uzun çizginin sonuna gelmişti.

Biraz korktum. O bizden değildi. Duvara yazı yazanlar, yürüyüş yapanlar, sokaklara dökülenler bizden değil. Gözümün önüne avucumda tutup da bir anda yere saldıgım misketler geliyor hep, babam sokaklara döküldüler yine deyince. Yüzünü buruşturuyor bunu söylerken. Hepsi birbirini öldürüyormuş. Kim vurduya gidiyorlarmış. Bok yoluna, diyor annem. Memleket kurtarmak çoluk çocuğa mı kalmış? Bu konu açılınca öyle çok aynı lafları söylüyorlar ki, sırasımı bile ezberledim artık.

Bize kötülük yapar mı, diye korkuyorum çünkü annem yavaş sürüyor arabayı. Bir anda arabanın üstüne atlayıp bizi de boyamaya kalkar mı, yazılar yazar mı yüzümüze? Anne mi, babamı, beni avucuna alıp misket gibi sokaklara döker mi? Bok yoluna gidebiliriz.

“Amma çukur var burada,” diye söylendi annem. Sonra bir anda hızlandı.

Çok sonra söylemiştim annemle babama. Bizim sokakta bile boyamışlar bir apartmanın duvarını dediği zaman annem, “Nilgün Ablalara gittiğimiz akşam gördüm ben onu,” dedim. Semih Dayım’a benzediğini söylemedim ama.

Rüzgâr, burnumu yakan rakı kokusunu dağıtıyor. Bu kokuyu seviyorum. Hediye paketi gibi. Yanında elma, babam ve türküler var.